

Δοξολογείστε τον Κύριο (Μ. Βασίλειος)

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη

[530229_277443832361684_1274251035_n](#)

1.«Υμνείστε μαζί μου το μεγαλείο του Κυρίου». Ο Δαβίδ παίρνει μαζί του χορωδία που του ταιριάζει για τη δοξολογία του Κυρίου. Κανένας τα-ραγμένος, ούτε ανήσυχος, ούτε σαρκο-λάτρης να μην αναμιχθεί μαζί μου στη δοξολογία του Θεού, αλλά σεις οι πρά-οι, που πετύχατε με κόπο την αταραξία και τη σταθερότητα της ψυχής, και διώχνετε τη νωθρότητα και τη νύστα στην εκτέλεση των καθηκόντων σας, σεις υμνείστε μαζί μου το μεγαλείο του Κυρίου. Υμνεί δε το μεγαλείο του Κυ-ρίου εκείνος που υπομένει τους πειρα-σμούς που τον βρίσκουν εξαιτίας της ευσέβειάς του με ανώτερες σκέψεις και υψηλό φρόνημα. Ακόμη και εκείνος που παρατηρεί τα μεγαλεία της κτίσε-ως με ανώτερες σκέψεις και βαθύτα-τους στοχασμούς, ώστε από το μεγα-λείο και την ωραιότητα των κτισμάτων να ατενίσει και να γνωρίσει Εκείνον που τα δημιούργησε. Γιατί όσο περισ-σότερο εμβαθύνει κανείς στους νόμους, σύμφωνα με τους οποίους δημιουργήθηκαν τα κτίσματα και σύμφωνα με τους οποίους διοικούνται, τόσο περισ-σότερο βλέπει με θαυμασμό τη μεγα-λοπρέπεια του Κυρίου και, όσο εξαρτάται απ' αυτόν, υμνεί το μεγαλείο Του.

2.«Προσφέρετε στον Κύριο», λέει ο ψαλμωδός, «δόξα και τιμή». Πώς λοι-πόν εμείς, που είμαστε «χώμα και στάχτη» προσφέρουμε δόξα στον μεγάλο Κύριο; Πώς προσφέρουμε και τιμή; Δόξα προσφέρουμε με τα καλά μας έργα· όταν δηλαδή τα έργα μας λά-μπουν μπροστά στους ανθρώπους, ώστε να τα δουν και να δοξάσουν τον Πατέρα μας, που φανερώνει την πα-ρουσία Του ιδιαίτερα στους ουρα-νούς. Αλλά και με τη σωφροσύνη και τον αγιασμό, που επιβάλλεται να έχουν όσοι ομολογούν την ευσέβεια, είναι δυ-νατόν να δοξάσουμε το Θεό, σύμφωνα με την προτροπή του απ. Παύλου που λέει: «Δοξάστε το Θεό με τα μέλη σας». Αυτή τη δόξα απαιτεί ο Κύριος από εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν και έχουν τιμηθεί με το χάρισμα της υιοθεσίας. Γιατί, όπως λέει η Γραφή: «Ο γιος δοξάζει τον πατέρα»· και πά-λι: «Εάν εγώ είμαι ο πατέρας σου, που είναι η δόξα μου;». Προσφέρει δε τιμή στο Θεό εκείνος, που σύμφωνα με τις Παροιμίες του Σολομώντα, τιμάει το Θεό με τους δίκαιους κόπους του και προσφέρει σ' Αυτόν τους πρώτους και καλύτερους καρπούς των έργων της δι-καιοσύνης του. Δοξάζει επίσης το Θεό εκείνος που έχει ως έργο να διδάσκει καθαρά για το Θεό, ώστε να μην απομακρύνεται από την ορθή αντίληψη για το Θεό-Πατέρα και από την θεότητα

του Μονογενούς Υιού και από τη διδα-σκαλία για τη δόξα του Αγ. Πνεύ-ματος και αυτός όμοια προσφέρει στον Κύριο δόξα και τιμή. Αυξάνει τη δόξα του Θεού εκείνος που μπορεί να εξη-γήσει τον τρόπο κατά τον οποίον κατασκευάστηκαν τα σύμπαντα και με τον οποίον συγκρατούνται, αφού η πρόνοια του Θεού φθάνει μέχρι και τα παραμικρά δημιουργήματά Του, καθώς επίσης και τον τρόπο κατά τον οποίον, μετά την εδώ διακυβέρνηση, τα σύμπαντα θα οδηγηθούν στην τελική κρίση. Εκείνος που με δυνα-τούς και ορθούς συλλογισμούς μόρε-σε να μελετήσει και να κατανοήσει το καθένα από τα δημιουργήματα, και, αφού τα κατανόησε ο ίδιος, μόρεσε να παρουσιάσει και στους άλλους όσα αναφέρονται στην αγαθότητα του Θεού και στη δίκαιη κρίση Του, αυτός είναι εκείνος που προσφέρει δόξα και τιμή στον Κύριο, καθώς και εκείνος που ζει βίο που αρμόζει σε μια τέτοια μελέτη και θεωρία των δημιουργημά-των του Θεού. Το φως (το ακτινοβόλο παράδειγμα) ενός τέτοιου ανθρώπου λάμπει μπροστά στους ανθρώπους, με αποτέλεσμα να δοξάζεται ο ουράνιος Πατέρας και με τα λόγια του και με τα έργα του και με τις διάφορες γενναίες πράξεις του. Δεν προσφέρει δόξα και τιμή στον Κύριο εκείνος που παρασύρεται από την ανθρώπινη δόξα· ούτε εκείνος που λατρεύει το χρήμα· ούτε εκείνος που επιδιώκει τις ηδονές του σώματος· ούτε εκείνος που θαυμάζει και ακολουθεί δόγματα (αλήθειες πίστεως) ξένα προς τη θεοσέβεια.

3. «Ακατάπαυστα η υμνολογία του Θεού θα γεμίζει το στόμα μου». Φαί-νεται ότι ο προφήτης Δαβίδ συνιστά κάτι που είναι ακατόρθωτο. Γιατί πώς είναι δυνατόν να βρίσκεται συνεχώς η δοξολογία του Θεού στο στόμα του ανθρώπου; Όταν ο άνθρωπος συζητεί για τις συνηθισμένες βιοτικές μέριμνες, δεν έχει τον ύμνο του Θεού στο στόμα του. Όταν κοιμάται, οπωσδήποτε σιω-πά. Όταν δε τρώει και πίνει πώς είναι δυνατόν να υμνήσει το στόμα; Σχετικά λοιπόν με τις απορίες αυτές λέμε ότι υπάρχει και κάποιο άλλο στόμα, το νοητό στόμα που υπάρχει στον εσωτερικό άνθρωπο, με το οποίο τρέφεται και μεταλαμβάνει ο άνθρω-πος, το λόγο που δίνει ζωή και ο οποίος είναι ο άρτος που κατέβηκε από τον ουρανό. Για εκείνο το στόμα λέει ο προφήτης Δαβίδ (σε άλλο ψαλμό): «Το στόμα μου άνοιξα, και είλκυσα πνεύμα». «Άνοιξα το στόμα μου και εισέπνευσα το ζωογόνο αέρα· έτσι λαχτα-ρώ να απολαύσω τις εντολές Σου. Εκείνο το στόμα και ο Κύριος μάς προσκαλεί επίμονα να έχουμε ευρύχω-ρο, για να υποδεχτεί με περισσότερη αφθονία τις τροφές της αλήθειας. Λέει λοιπόν: «Άνοιξε πλατιά το στόμα σου και θα το γεμίσω» (θα ικανοποιήσω κάθε σωματική και πνευματική σου ανάγκη). Μπορεί λοιπόν να ονομάζε-ται δοξολογία Θεού η έννοια για το Θεό, που υπάρχει παντοτινά μέσα στην ψυχή, αφού μια φορά εντυπώθηκε και κατά κάποιο τρόπο έβαλε τη σφραγίδα της στο ηγεμονικό της ψυχής. Μπορεί δε, σύμφωνα με την αποστολική πα-ραγγελία, και ο άξιος να κάνει τα πάντα για τη δόξα του Θεού,

ώστε κάθε πράξη του και κάθε λόγος του και κάθε νοερή (πνευματική) ενέργεια να ισοδυναμεί με δοξολογία προς το Θεό. Γιατί ο δίκαιος (ο ενάρετος και ευσεβής) «είτε τρώει, είτε πίνει, κάνει τα πάντα για τη δόξα του Θεού». Ενός τέτοιου ανθρώπου, ακόμη κι όταν κοιμάται, η καρδιά είναι άγρυ-πνη, όπως λέει ο σοφός Σολομών στο Άσμα των ασμάτων: «Εγώ κοιμάμαι, και η καρδιά μου αγρυπνεί».

4. Ας ψάλλει η γλώσσα και ας ερευνά ο νους το νόημα αυτών που ελέχθησαν, ώστε να ψάλλεις και με το πνεύμα σου και με το νου σου. Δεν έχει ανάγκη δοξολογίας ο Θεός, αλλά θέλει να είσαι συ άξιος, για να δοξαστείς. Γιατί «εκείνο που σπέρνει ο άν-θρωπος σ' αυτή τη ζωή, αυτό και θα θερίσει κατά την ημέρα της κρίσεως». Σπείρε δοξολογία, για να θερίσεις στη βασιλεία των ουρανών στεφάνια και τιμές και επαίνους.

(1.ΕΠΕ 5, 208-210, 2. ΕΠΕ 5, 100-102, 3. ΕΠΕ, 5, 204, 4. ΕΠΕ, 5, 128)